

IRDIS

Editor: Nicoleta Popescu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Rodica Niță

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright @ 2025 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARROLL, LEWIS

Alice în Țara Minunilor/Lewis Carroll. - Pantelimon:

Prestige, 2025

ISBN 978-630-332-133-2

821.111

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Lewis Carroll

**Alice în
Țara Minunilor**

PRESTIGE
București - 2025

Cuprins

<i>Biografie</i>	5
Capitolul I	
<i>Alice coboară în vizuina iepurașului</i>	11
Capitolul II	
<i>Balta de lacrimi</i>	20
Capitolul III	
<i>Un miting-alergător și o poveste cu coadă lungă</i>	29
Capitolul IV	
<i>Iepurașul trimite un bilețel</i>	37
Capitolul V	
<i>Povețele domnului Omidă</i>	48
Capitolul VI	
<i>Purcel cu piper</i>	58
Capitolul VII	
<i>Ceaiul nebunilor</i>	69
Capitolul VIII	
<i>O partidă de crochet la Regină</i>	80

Capitolul IX <i>Povestea Falsei Broaște Testoase</i>	91
Capitolul X <i>Cadrilul homarilor</i>	101
Capitolul XI <i>Cine-i hoțul turtelor?</i>	110
Capitolul XII <i>Alice depune mărturie</i>	119

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA PRESTIGE

ZECHARIA SITCHIN

- *Cartea pierdută a lui Enki. Amintirile și profețiile unui zeu de pe altă planetă* 30 lei
- *Regele care a refuzat să moară Anunnakii și căutarea nemuririi* 30 lei

OSHO

- *Cum să-ți liniștești zbuciumul minții* 25 lei

THIERRY ROBERT

- *800 de rețete secrete pentru sănătate* 18 lei
- Leacuri naturale din farmacopeea universală*

JOANE FLANSBERRY

- *Biblia îngerilor - Scrieri inspirate de Îngerii Luminii* 49 lei

JIM YOUNG, (ED)

CU ERVIN LASZLO, JOSE ARGUELLES

- *2013! Începutul e aici* 15 lei

ROBERT LANZA și BOB BERMAN

- *Biocentrismul* 26 lei

SONIA CHOQUETTE

- *Calea intuitivă* 30 lei
- *Ai încredere în propriile instincte* 26 lei

SANDIE GUSTUS

- *Calea spre împlinire - Ghid practic pentru experimentarea condiției umane în afara corpului fizic* 32 lei

În după-amiaza aurie,
Domol plutim pe ape line –
Bat unda vâslele, ținute
De mâini micuțe – și, vezi bine,
Nici sânguința nu-i prea mare,
Nici iscusințele depline.

O, cruzi micuți! În ăst ceas molcom,
În astă tihnă și visare
Pe-un ins topit, ce-abia răsufală,
Să-l îmboldiți la „un basm mare”!...
Dar cum să-nvingă bietu-i glas,
Unite când îs trei glăscioare?

Năvalnic, Prima dă poruncă:
Să nu mai stau, să-ncep îndată!
Cu glas mai blând,
A Doua roagă: „Năzdrăvănii, ca și-altă dată!”.
A Treia atât de bucuroasă e de-nceput,
Că nu-ntreperu mai des ca pe minut o dată.

Dar iată că, neașteptat, tăcere-adâncă s-a lăsat.
Supusă acum, închipuirea însoțește
Pe cea din vis născută – parcă o vede aieva –
Cu stranii păsări și jivine cum grăiește,
Năzdrăvănii și șotii împreună depănând,
În voie stând la sfat, prietenește.

Și ori de câte ori secau
 Fântânile închipuirii,
 Neputincios, cel slab cerând
 Să pună capăt fericirii,
 Nu era chip! „Ce altă dată?! Acum, acuma!”
 Voios strigau tustrele, zbirii!

Așa s-a făurit povestea de pe-al minunilor tărâm.
 Așa, plutind pe îndelete, năzdrăvoării am tot scornit
 Și-acum, că povestirea-i gata
 Și echipajul mulțumit,
 Voioși cârmim barca spre casă –
 Căci soarele e-n asfințit.

Alis! În mâna-ți blândă ia
 Copilărescul basm și-l pune
 Lângă curatele-ți visări, ce amintirea
 Cu vrajă împleți-n cunune –
 Ca pe un pat mănunchi de flori, ce-un călător,
 Pe-ndepărtat meleag, stătu cândva s-adune.

Capitolul I

Alice coboară în vizuina iepurașului

Începuse a se plictisi de-a binelea Alice, de când tot ședea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog”, se întreba Alice.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să ți se împăienjenească gândurile) dacă plăcerea de a împleti un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă margaretele. Când, deodată, un Iepuraș Alb, cu ochi de mărgan, alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, și Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraș bombănind:

– Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea asta, își dete seama că s-ar fi convenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc).

Însă când Iepurașul, nici mai mult nici mai puțin, scoase un ceasornic din buzunarul vestei, se uită

la oră și-apoi își iuți fuga, Alice se repezi în picioare; căci îi dăduse prin gând, cu iuteala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar; și, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepurașului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică, de sub niște tufișuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-și pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse pe Alice drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nici o clipită să se gândească a se opri; se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum avu timp, în cădere, să privească pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo, văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan, cu o etichetă pe care scria: DULCEAȚĂ DE PORTOCAL, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul într-un alt raft, pe lângă care luneca.

„Ei! gândi Alice. După o cădere ca asta, nici c-o să mai îmi pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu', chiar dacă aș cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cărc!” (și foarte probabil că spunea adevărul).

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicidecum?

– Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad, spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva, pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la patru mii de mile adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alice cam învățase asemenea lucruri la școală – și cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși putea fi folositor – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-și repete cunoștințele). Da, cam asta este distanța, dar stau și mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine, nici Longitudine, dar gândea că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, încât îi plăcea să le rostească). Nu trecu mult și începu iar:

– Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos!

Antipații parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecari îndoieli că le zice chiar așa). O să trebuiască să-i întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?”. (Și încerca să îndoiaie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar,

spuneți și voi, cum poți să îndoi genunchii și să înclini capul, grațios, când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?). Vai, dar are să mă creadă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb; lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

– Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai putea prinde câte-un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult cu șoarecii. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Și cum între timp i se cam făcuse somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?... Iar uneori greșea și spunea: oare liliecii mănâncă pisici?

Dar cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțâie și tocmai prinsese a visa că se plimbă de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?”. Când, hodoronc-tronc, buf! și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted, și acolo rămase.

Gata căderea!

Alice nu se lovise câtuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupra-i era întuneric; înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergând cât

îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

– Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraș, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se văzu într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi ce atârnavă din tavan.

Jur împrejurul sălii, erau uși, dar toate, încuiate. După ce merse Alice, de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, se întoarse iar, mâhnită, în mijlocul săli și, plimbându-se încoace și încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică, de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreuneia dintre ușile sălii; dar, vai! – ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se deschidea, dar când dădu ocol sălii pentru a doua oară văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul acesteia se afla o ușiță, înaltă de vreo trei palme; încercă cheia cea mititică, de aur, la această ușiță și – mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare ca o gaură de șoarece; îngenunchind, privi, prin gănguleț, într-o grădină